

КОНДРАТІШИНА В. В.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права
та процесу
(Волинський національний університет
імені Лесі Українки)

УДК 343.97.022(477)
DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.4.39>

ПОНЯТТЯ ТА ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА НАСИЛЬНИЦЬКИХ ЗЛОЧИНІВ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ В УКРАЇНІ

У даній статті здійснено аналіз теоретичних підходів, що стосуються змісту насильницьких злочинів, які вчиняються в Україні, а також запропоновані авторські науково обґрунтовані пропозиції, спрямовані на удосконалення правового механізму з означених питань.

Зокрема, на підставі отриманих результатів дослідження доктринальних джерел з означеної проблематики, встановлено, що досі на науковому рівні немає одностайності щодо змісту поняття «насильницькі злочини», що, у свою чергу, виступає однією з детермінант, що обумовлює наявність слідчо-судових помилок з питань кваліфікації зазначених кримінальних правопорушень, а також нерідко приводить до винесення неправомірних рішень з цього приводу. Більш того, як показало вивчення судової практики, навіть на рівні відповідних Пленумів Верховного Суду України та роз'яснень спеціалізованих судів вказане питання немає однозначного тлумачення, що актуалізує необхідність розробки його науковцями, а також більш розширеного роз'яснення поняття «насильницькі злочини» у науково-практичних коментарях до Кримінального кодексу України.

У даній статті також встановлено, що однією з обставин, яка породжує різноманітні наукові підходи щодо змісту вказаних кримінальних правопорушень, є недотримання окремими ученими усталених принципів права та нормотворчої діяльності, а також схоластичне розуміння ними змісту принципу верховенства права, який знайшов своє відображення у статті 8 Конституції України.

Крім цього, деякі науковці допускають при тлумаченні поняття «насильницькі злочини» так званий дуалізм, тобто вчиняють спроби з'ясування його змісту через різні правові системи, які існують у світі, що є нелогічним з огляду ідеології та юридичної природи закріплення їх у виді кримінальних правопорушень у відповідних країнах, які відносяться до інших правових систем. Так, англоамериканська система права, передбачаючи так званий судовий прецедент, при оцінці суспільно небезпечних діянь, пов'язаних з насильством, не враховує у сьогоденні динаміки видозмін, що пов'язані з генезою розвитку поняття «насильницькі злочини», а тому у цій науковій статті доведено висновок про те, що більш ефективною при кваліфікації зазначених кримінальних правопорушень є континентальна система права, яка є базовою основою для України.

Враховуючи отримані результати дослідження, у статті запропоновано авторський варіант поняття «насильницькі злочини», який, без сумніву, збагатить теорію права та створить перспективні напрями для удосконалення правових норм, що стосуються даного питання.

Ключові слова: насильницький злочин, принципи права, нормотворча діяльність, судова практика, доктринальні підходи, кваліфікація злочинів, кримінологічна характеристика злочинів.

Kondratishyna V. V. Concept and general characteristics of violent crimes committed in Ukraine

This article conducts an analysis of theoretical approaches related to the content of violent crimes committed in Ukraine. The article also proposes authorial scientifically substantiated suggestions aimed at improving the legal mechanism concerning these matters.

In particular, based on the obtained results of research from doctrinal sources on this issue, it is established that there is still no consensus on the content of the term "violent crimes" at the scientific level. This lack of consensus contributes to investigative and judicial errors in the qualification of these criminal offenses and often leads to unjust decisions in this regard.

Furthermore, as evidenced by the study of judicial practice, even at the level of relevant Plenums of the Supreme Court of Ukraine and explanations of specialized courts, there is no unequivocal interpretation of this question. This highlights the necessity for scholars to develop a more comprehensive explanation of the term "violent crimes" in scientific-practical commentaries on the Criminal Code of Ukraine.

This article also determines that one of the circumstances leading to various scientific approaches regarding the content of these criminal offenses is the disregard of established principles of law and normative activities by certain scholars. Additionally, their scholastic understanding of the principle of the supremacy of law, as reflected in Article 8 of the Constitution of Ukraine, further complicates matters.

Moreover, some scholars employ a dualistic approach in interpreting the term "violent crimes," attempting to elucidate its content through various legal systems worldwide. This approach appears illogical considering the ideologies and legal nature of categorizing these offenses within the legal frameworks of different countries. For instance, the Anglo-American legal system, with its reliance on judicial precedent, does not account for the contemporary dynamics and changes associated with the evolution of the concept of "violent crimes." Consequently, this article concludes that the continental legal system, which serves as the foundational basis for Ukraine, proves more effective in qualifying these criminal offenses.

Considering the acquired research results, this article introduces an original interpretation of the term "violent crimes," which undoubtedly enriches legal theory and establishes promising directions for refining legal norms related to this matter.

Key words: *violent crime, principles of law, normative activity, judicial practice, doctrinal approaches, crime qualification, criminological characteristics of crimes.*

Вступ. Як показує практика, системний характер злочинності обумовлює необхідність її вивчення з урахуванням кримінально-правової характеристики та структурних елементів складу правопорушень, які є підставою кримінальної відповідальності. При цьому, важливим є той факт, що маючи єдину соціально-правову природу, у зовнішніх проявах всі види кримінальних правопорушень різняться поміж собою [1, с. 65]. Саме тому особливості загальнокримінальної насильницької злочинності, як, власне, й у інших кримінальних правопорушеннях, визначаються специфічними ознаками, включаючи ознаки складу злочину, а також властивостями цих суспільно-небезпечних діянь (ознаками особи злочинця, спрямованістю злочинної діяльності, сферами злочинних проявів тощо).

Важливим у зв'язку з цим, є й такий прикладний момент, як дослідження насильницької злочинності з урахуванням поділу її на види, що дозволяє, зокрема: конкретизувати вивчення багатьох аспектів прояву цього виду загальнокримінальної насильницької злочинності, у тому числі скласти розширену кримінологічну характеристику її окремих видів; сутність і значення поділу насильницької злочинності на види, тобто їх класифікації, дозволяє отримати поглиблені знання про її об'єкти, а також про способи та інші важливі елементи механізму вчинення цих кримінальних правопорушень; хоча будь яка класифікація за своїм

характером є суб'єктивною, проте вона здійснюється на об'єктивній основі та детермінована сутнісними ознаками складу конкретних загальнокримінальних насильницьких злочинів; поділ даного виду злочинності на класи необхідний також для вирішення практичних завдань у правозастосовчій діяльності, а також при організації запобігання загальнокримінальній насильницькій злочинності [2, с. 35-38].

З огляду цього, зазначена наукова стаття є актуальною та такою, що має теоретичне та практичне значення.

Постановка завдання. Вивчення наукової літератури показало, що досить активно та предметно проблемами насильницької злочинності займаються такі учені: Ю.В. Байлін, В.І. Борисов, А.А. Вознюк, П.А. Воробей, Н.О. Гудорова, О.О. Дудоров, В.К. Гришук, О.М. Ігнатов, О.О. Кваша, М.І. Мельник, В.О. Навроцький, А.В. Савченко, П.Л. Фріс, М.І. Хавронюк та інші.

Поряд з цим, події на Сході України, які мають місце з 2014 року, відкрита військова агресія російської федерації проти нашої держави, яка розпочалася 24 лютого 2022 року та триває по теперішній час, обумовлює необхідність по новому підійти до з'ясування змісту поняття «насильницькі злочини» з урахуванням тих видів насильства, які застосовує агресор щодо українського народу та нації в цілому. Саме зазначена обставина й стала вирішальною при виборі теми даної наукової статті.

Результати дослідження. Якщо узагальнити існуючі в науці та правозастосовчій практиці підходи, то слід констатувати, що основним критерієм оцінки поняття «насильницькі злочини» виступають ті практичні проблеми, що стосуються правильної їх кваліфікації як на всіх рівнях його пізнання (законодавчому, науковому, судовому тощо). Саме тому, прикладними завданнями, які вирішуються при класифікації загальнокримінальної насильницької злочинності, як видається, є: а) визначення специфічних кримінологічно значущих ознак, які відрізняють її від інших видів злочинності, а також дають можливість виокремити окремо взяті її види; б) визначення чіткого кола суспільно небезпечних і караних діянь, що належать до даної категорії кримінальних правопорушень.

Виходячи з цього, деякі науковці до основних специфічних та інтегруючих ознак, які виступають критеріями поділу та віднесення насильницьких злочинів до загальнокримінальних, відносять насильство як спосіб їх вчинення. Саме тому, на їх думку, насильницький спосіб вчинення даної категорії кримінальних правопорушень визначає характер та ступінь їх суспільної небезпечності, а також специфіку особистості злочинця та зміст і спрямованість заходів кримінологічного характеру [1, с. 66].

Поряд з цим, звертає на себе увагу і той факт, що хоча терміни «насильницькі злочини», «насильницька злочинність», «кримінальне правопорушення насильницького характеру» тощо, досить активно розробляються на науковому рівні, до сьогодні єдиної позиції учених з цих питань немає, що актуалізує теоретичне і практичне значення даного дослідження [3, с. 63]. Так, кримінологи розуміють насильницькі злочини як умисні кримінально-карані діяння, що посягають на фізичні блага (наприклад, на життя і здоров'я) особи та вчиняються проти її волі шляхом фізичного або психічного насильства, відносячи до таких наступні кримінальні правопорушення: умисні вбивства, умисні тілесні ушкодження, поєднані з насильством хуліганство, зґвалтування, побої і катування, доведення до самогубства, погроза вчинити вбивство тощо [4].

У свою чергу, інші науковці вважають, що насильницькі злочини – це сукупність кримінальних правопорушень, вчинених шляхом застосування фізичної сили або погрози її застосування, метою якої є позбавлення життя або заподіяння шкоди здоров'ю потерпілому, його фізичній свободі та тілесній недоторканності [1, с. 67]. Натомість, В.В. Голина, поняття «тяжких насильницьких злочинів», виділяє в окрему категорію, яка охоплює умисне вбивство, тяжкі тілесні ушкодження, зґвалтування та хуліганство [5, с. 27-29].

Крім цього, деякі дослідники виокремлюють корисно-насильницькі злочини в якості самостійного виду кримінальних правопорушень (грабіж, поєднаний з насильством; розбій; вимагання тощо) [6, с. 20-21].

Як показали результати вивчення наукової літератури, є й учені, які, зазначені вище кримінальні правопорушення (грабіж, розбій, бандитизм тощо) відносять до загальнокримінальних корисливих злочинів. При цьому, їх позиція ґрунтується на тому, що хоча вибір агресивного засобу свідчить про агресивні ознаки і тенденції розвитку особистості злочинця, фізичне та вербальне насильство, що здійснюється з корисливих мотивів, є засобом задоволення їх життєвих індивідуально важливих з їх точки зору потреб [7, с. 265-266].

Виходячи з проведеного аналізу доктринальних джерел, можна погодитися з позицією тих науковців, зокрема, О.М. Ігнатова, які доводять у своїх роботах доцільність віднесення таких кримінальних правопорушень, як: грабіж, поєднаний з насильством, що не є небезпечним для життя та здоров'я особи (ст. 186 КК України); розбій (ст. 187 КК) та вимагання (ст. 189 КК), до групи насильницьких злочинів, оскільки, на їх переконання, саме насильство є домінуючою сутнісною ознакою даних суспільно небезпечних діянь [1, с. 68].

Поряд з цим, варто констатувати, що відсутність єдності позицій науковців відносно визначення змісту поняття «насильство», породжує не тільки і не стільки теоретичні, скільки прикладні проблеми у правозастосувальній діяльності з означених питань. У той самий час, об'єднує всіх дослідників той факт, що саме пов'язаність злочину з насильством, яке застосовується при його вчиненні, є підставою віднесення його до групи насильницьких кримінальних правопорушень [8].

Саме з цих міркувань, у спеціальній науковій літературі за критерієм його зовнішнього прояву, виокремлюється дві форми протиправного насильства: фізичне та психічне. При цьому, до фізичного насильства відноситься: а) застосування винною особою мускульної сили до тіла потерпілого [9]; б) вплив на фізичну сферу людини, тобто на її тілесну недоторканість [10]; в) застосування фізичної сили до іншої людини [11, с. 13]; г) вплив на тканини людини [12, с. 8]; г) вплив на організм людини [13, с. 11] та інші [1].

Знову ж таки, на науковому рівні досі не досягнуто єдності щодо розуміння поняття «психічне насильство». Зокрема, у доктринальних джерелах можна

зустріти наступні теоретичні підходи з означеної проблематики, а саме: ототожнення даного виду насильства з погрозою, метою якої є залякування потерпілого (наведення страху на нього) [14]; ототожнення цього ж насильства з погрозою заподіяння виключно тільки фізичної шкоди особі [15]; дане насильство ототожнюють з примушуванням та спонуканням жертви злочину до вчинення задуманих винною особою дій [16, с. 78-79]; ототожнення вказаного насильства з погрозою знищенням або ушкодженням майна, поширенням відомостей, що ганьблять потерпілого або його близьких [17, с. 87]; розширене тлумачення деякими науковцями даного виду насильства – від знущань, погроз, психічного тиску до повного руйнування особистості [18, с. 157-164]; ототожнення цього насильства з впливом на психіку людини інформаційним або неінформаційним шляхом [19, с. 7]; інші наукові позиції зазначеної тематики дослідження (зокрема, О.М. Ігнатов) доводить у своїх роботах, що на наш погляд, при визначенні поняття «насильницький злочин», доцільно виходити саме з кримінально-правового розуміння цього терміна, враховуючи, що як органи дізнання, досудового розслідування, прокурор, так і суд керуються при розгляді кримінального провадження принципом законності, зміст якого зазначений в ч. 2 ст. 19 Конституції України та передбачає, що у своїй діяльності вони мають діяти у спосіб визначений Конституцією та законами України. Враховуючи, що будь яка диспозиція КК є законом, у правозастосовчій практиці й мають застосовуватися ознаки насильства, які передбачені у законі про кримінальну відповідальність [1, с. 71].

З такою позицією варто погодитись, враховуючи, що об'єктивна сторона будь якого кримінального правопорушення передбачає наявність таких ознак як: суспільно небезпечне діяння (дія чи бездіяльність); суспільно небезпечні наслідки; причинний зв'язок між першою і другою ознакою та інші кваліфікуючі або факультативні ознаки даного елемента складу злочину (час, спосіб, місце, обстановка, знаряддя (засоби) вчинення даного правопорушення), пріоритетне місце серед яких займає спосіб вчинення насильства, який проявляється у тих формах і видах, мова про які ведеться у науковій літературі та судовій практиці [20].

Поряд з цим, варто зазначити, що як вказані вище та інші наукові підходи, без сумніву, мають і прикладний характер та використовуються законодавцем при удосконаленні чинного КК України та відповідних норм, що стосуються загальнокримінального насильства [21].

Прикладом такого застосування наукових розробок можна назвати законодавчі підходи, які закріплені у відповідних статтях КК України та стосуються досліджуваної проблематики. Мова, у першу чергу, ведеться про використання у нормах даного Кодексу таких термінів як: «насильницькі дії», «фізичне насильство», «психічне насильство», «насильство» тощо, а також терміни, що пов'язані з характеристикою зазначених суспільно небезпечних діянь («мордування», «тероризування», «катування», «напад» тощо).

Крім цього, законодавець вживає у КК й терміни, що мають пряме відношення до суспільно небезпечних наслідків насильства («нанесення тілесних ушкоджень», «припинення гідності», «вчиненого з особливою жорстокістю», «вчинене способом особливого мучення», «заподіяння смерті», «шляхом завдання фізичних страждань», та ін.). При цьому варто зауважити, що у даному Кодексі для означення способу насильства використовуються різні синонімічні терміни, а саме: «з погрозою застосування такого насильства» (ч. 2 ст. 186 КК України); «поєднаний із заподіянням тяжких тілесних ушкоджень» (ч. 4 ст. 187 КК); «з погрозою насильства пошкодження чи знищення майна потерпілого або його близьких родичів» (ч. 1 ст. 189 КК) та інші.

Як видається, такий законодавчий підхід не тільки створює проблеми для правозастосовців та суддів при застосуванні визначених у КК термінів, що характеризують види насильств [22] та обумовлюють їх тлумачення на рівні пленумів Верховного суду або узагальненої практики спеціалізованих судів [23], а також обумовлюють численні звернення громадян України до Європейського Суду з прав людини [24], які не є джерелами законодавства (ст. 3 КК), хоча й створюють судові прецеденти по однотипних кримінальних провадженнях, тобто мають таку саму силу як і теоретичні розробки науковців, не вирішуючи натомість конкретну кримінально-правову проблему. Про її наявність у свій час зауважував І.М. Даньшин, підкреслюючи при цьому, що однакове визначення поняття насильницької злочинності необхідне як для упорядкування судової практики, так і для поточного державного статистичного обліку [25] з означених питань [26].

У цілому, якщо узагальнити закріплені у чинному КК України законодавчі підходи, що стосуються визначення поняття «насильство», а також врахувати судову практику та позиції науковців з цієї тематики дослідження, то можна у зв'язку з цим погодитися О.М. Ігнатовим, який запропонував за способом вчинення даного кримінального правопорушення класифікувати його на два види: а) фізичне (енергетичне) насильство; б) психічне (інформаційне) [1, с. 73].

Зокрема, виходячи з того, що організм як біологічний субстрат людини складається з окремих приватних структур – органів, тканин і тканинних елементів, об'єднаних у єдине ціле, на його думку, предметом впливу при фізичному насильстві є структурні елементи організму людини (органи і тканини, їхні фізіологічні функції) – у цьому, власне, і проявляється сутність фізичного (енергетичного) насильства [1, с. 73]. Посягання на життєві функції (властивості) організму людини полягає в енергетичному впливі на обмін речовин та енергії організму з навколишнім середовищем та інші фізіологічні функції [1, с. 73]. У свою чергу, О.М. Ігнатов сутність психічного (інформаційного) кримінально караного насильства виводить із змісту та природи психіки людини, обґрунтовуючи це тим, що будучи продуктом життєдіяльності певної особи, психіка, опосередковано виконує функції орієнтації та керування нею. При цьому юридично важливим критерієм оцінки психіки є людська свідомість (ст.ст. 23–25 КК України) [1, с. 74].

Висновок. У цілому, якщо виходити з отриманих результатів вивчення наукової літератури та судової практики, то можна вивести наступне визначення поняття «загальнокримінальної насильницької злочинності», а саме – це: *такий вид умисних суспільно небезпечних та караних діянь, передбачених Кримінальним кодексом України, що посягають на визначені*

в законі об'єкти правової охорони, та вчиняються шляхом завдання фізичної (енергетичної) та психічної (інформаційної) шкоди, або створюють реальні умови для завдання такої шкоди.

Список використаних джерел:

1. Ігнатів О.М. Протидія загальнокримінальній насильницькій злочинності в Україні: монографія. Харків: Діа Плюс, 2013. 650 с.
2. Кривоченко Л. М. Класифікація злочинів за ступенем тяжкості у Кримінальному кодексі України: монографія. Київ: Юрінком Інтер, 2010. 120 с.
3. Кримінальна відповідальність за катування в Україні та зарубіжних країнах: навч. посіб. / за заг. ред. д.ю.н., проф. А.В. Савченка. Київ: Видавничий дім «Кондор», 2018. 240 с.
4. Кримінологія: Особлива частина: навч. посіб. / І. М. Даньшин, В. В. Голіна, О. Г. Кальман; за ред. І. М. Даньшина; Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Харків: Право, 1999. С. 87; Іванов Ю. Ф., Джужа О. М. Кримінологія: навч. посіб. Київ: Видавець Паливода А. В., 2008. С. 123-128; Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: в 3 кн. Київ: Ін Юре, 2007. Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. 2007. С. 73.
5. Голіна В. В. Попередження насильницьких злочинів проти життя, здоров'я особи. Харків: Рубікон, 1997. 52 с.
6. Головкін Б. М. Корислива насильницька злочинність в Україні: феномен, детермінація, запобігання: монографія. Харків.: Право, 2011. 440 с.
7. Литвак О. М. Державний контроль за злочинністю [Текст]: дис. ... доктора юрид. наук: 12.00.08. Нац. ун-т внутр. справ. Харків: б.в., 2001. 414 с.
8. Ігнатів О. Кримінальне насильство: окремі питання. *Право України*. 2005. № 3. С. 67-71.
9. Сердюк П.П. Проблема визначення поняття насильства у кримінальному праві ФРН, Швейцарії і Голландії. *Вісник Запорізького юридичного інституту*. 2001. № 4. С. 228-232.
10. Пасічник В.Л., І.В. Бойко. Визначення критеріїв оцінки діяльності слідчих і в цілому підрозділів слідчих за системою вагомих показників. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України*. 1999. № 2. С. 185-186.
11. Кримінологія: Особлива частина: навч. посіб. навч. посіб. для студентів юридичних спеціальностей вищих закладів освіти / за ред. І. М. Даньшина. Харків: Право, 1999. 232 с.
12. Крижна Л.В. Попередження злочинів, що вчинюються у сфері сімейно-побутових відносин: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Людмила Володимирівна Крижна; Нац. акад. внутр. справ України. Київ, 2000. 19 с. укр.
13. Крамченкова В.О. Порушення внутрішньосімейних відносин з розвитком співзалежності при наркопатології в сім'ї і способи їх психокорекції: автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.04 / Крамченкова Віра Олександрівна; Харківська медична академія післядипломної освіти. Харків, 2007. 19 с.
14. Литвинов О. М. Віктимізація у структурі механізму протидії злочинності. *Право і Безпека*. 2010. № 4. С. 137-141.
15. Кубарев І. В. Проблеми організації розслідування вбивств, що вчиняються групою осіб в умовах неочевидності: автореферат дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Харків: б. в., 2007. 18 с.
16. Зелінський А.Ф. Кримінологія: навч. посіб. Харків: Рубікон, 2000. 240 с.
17. Джужа О.М. Курс кримінології. Особлива частина: підручник: у 2 кн. / М. В. Корнієнко, Б. В. Романюк, І. М. Мельник та ін. / за заг. ред. О. М. Джужі. Київ: Юрінком-Інтер, 2001. 480 с.
18. Гарасимів Т.З. Природні та соціальні детермінанти формування девіантної поведінки людини: філософсько-правовий вимір: дисертація на здобуття наукового ступеня док-

тора юридичних наук: 12.00.12 / Гарасимів Тарас Зеновійович. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2010. 460 с.

19. Сердюк П.П. Кримінологічні та кримінально-правові проблеми ввезення, виготовлення або розповсюдження творів, що пропагують культ насильства і жорстокості: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Павло Павлович Сердюк. Одеса: Одес. нац. юрид. акад., 2005. 20 с.

20. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. № 10 «Про судову практику у справах про злочини проти власності». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>

21. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за мародерство: Закон України від 03.03.2022 № 2117-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2117-20#n6>

22. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 23.12.2005 р. № 13 «Про практику розгляду судами кримінальних справ про злочини, вчинені стійкими злочинними об'єднаннями». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-05#Text>

23. Практика застосування Верховним Судом України положень Особливої частини Кримінального кодексу України [уклад. О. П. Горох]; За заг. ред. А. А. Музики. Київ: «Центр учбової літератури», 2017. 915 с.

24. Справа Давидова та інших проти України / Харківська правозахисна група. Харків: Права людини, 2011 р. 184 с.; Справа «Саргсян та інші проти України» від 09.01.2020 (Заява № 54012/07 та 2 інші заяви). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_f27#Text

25. Про офіційну статистику: Закон України від 16.08.2022 № 2524-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2524-20#n350>

26. Даньшин І.М. Проблеми детермінації злочинності. *Вісник Академії правових наук України*. 1995. № 2. С. 116.

